

ROMA KÉP

Szervezők

Bogdán Mária

médiakutató. A Magyar Tudományos Akadémia Kisebbségkutató Intézetének munkatársa. Jelenleg doktori disszertációját írja a Budapesti Corvinus Egyetem Társadalmi Kommunikáció Doktori Iskolájában. Témavezetője: Dr. habil Kovács Éva Judit. Fő témája a romák médiareprezentációja. Ehhez kapcsolódóan további kutatási területei: a rasszizmus modern formái, a magyarországi roma polgárjogi mozgalom, valamint a média és identitás kérdései. Fulbright ösztöndíjasként ehhez kapcsolódóan egy évig a Columbia Egyetem kutatója New Yorkban, 2008/2009-ben, ahol a rasszizmus modern formáit és az ehhez kapcsolódó kritikai társadalomelméleti megközelítéseket tanulmányozta. Egyetemi tanulmányait a Pécsi Tudományegyetemen és a Színház és Filmművészeti Főiskolán végezte, miközben elvégezte a Roma Sajtóközpont 1 éves médiagyakornoki képzését is, valamint részt vett több hírszerkesztő kurzuson, mint például a Voice of America hírszerkesztő kurzusán az Amerikai Egyesült Államokban. Felsőfokú tanulmányai alatt a Romaversitas Láthatatlan Kollégium ösztöndíjasa, tutora Jancsó Miklós filmrendező volt. Egyetemi éveit alatt és után újságíróként dolgozott a Magyar Televízióban, a Rádió C-ben, és a Tilos Rádióban. Felsőfokú tanulmányai befejeztével 2006-2013-ig a Pécsi Tudományegyetem Felnőttképzési Karának és BTK Kommunikációs Tanszékének egyetemi tanársegéd munkatársa, ahol kutatási területéhez és szakmai érdeklődéséhez kapcsolódó elméleti és gyakorlati kurzusokat oktatott. Ezzel párhuzamosan óraadóként kapcsolódott a Budapesti Corvinus Egyetem és az Eötvös Loránd Tudományegyetem kommunikációs tanszékeinek munkáihoz is. 2012 óta kutatóként részt vesz az MTA Szociológiai Intézetének 'A Roma politika intézményesülése' c. OTKA kutatásában. 2014 őszén bekapcsolódott az ELTE Média és Kommunikáció Tanszék Romakép Műhely c. kurzusának szervezésébe. Az Európai Roma Kulturális Alapítvány kuratóriumának tagja, a Romaversitas Alapítvány kuratóriumának elnöke, a Magyar Fulbright Egyesület tagja. 2010-ben megkapta a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjét (polgári tagozat).

Müllner András

2007-ig a Szegedi Tudományegyetem Összehasonlító Irodalomtudományi Tanszékének adjunktusaként dolgozott. Ekkor került az ELTE Művészetelméleti és Médiakutatási Intézetének Média és Kommunikáció Tanszékére, ahol 2008-ban lett habilitált egyetemi docens; 2011 és 2015 között a tanszék vezetője. PhD-értekezésének megvédése után számos, a neoavangárdval kapcsolatos projektben vett részt, több kötetet és folyóiratszámot is szerkesztett a témában (egyedül vagy másokkal közösen), illetve konferenciát szervezett. Különböző ösztöndíjak támogatásával (CEEPUS, NKA, OTKA, Bolyai) a neoavangárd művész, Erdély Miklós életművének elemzésén

dolgozik. Az Artpool Művészeti Központ kuratóriumi tagja. 2013-ban csatlakozott a Romakép Műhelyhez, és azóta szervezi annak programját.

„A cigány emberekkel való megrendelői-szolgáltatói jellegű kapcsolatra később is akadt példa a családom történetében, amikor immár én játszottam újra a „mulató fehér gyermek” szerepét. Szülőfalumban a hatvanas-hetvenes években Nyári Vilmos nagyobb ünnepekkor járta a házakat, és pénzért eljátszotta a falusiak kedvenc nótáit, az enyémet is, aki akkor még nem voltam iskolás. Most már csak a zavarra emlékszem, hogy ott áll előttem egy férfi hegedűvel, a családtagok pedig biztatnak, hogy kérjek tőle egy nótát – mivel csak egyet ismertem, mindig ugyanazt kértem.

Azzal a céllal közlöm ezeket a történeteket, hogy legalább jelzésszerűen láthatóvá váljon egy személyes és egyben társadalmi viszonyrendszer. Ez a diszkurzív viszonyrendszer meghatározza, hogy miként vagyok képes beszélni olyan kérdésekről, melyek látszólag nem az én etnikai, nemzetiségi, kulturális identitásommal kapcsolatosak, valójában nagyon is. Reményeim szerint a fenti történetek, közülük is legerősebben a Choli által „megrendezett” performansz, segítenek abban, hogy én mint ennek a tanulmánynak a szerzője jelöletlenből jelöltté váljak; olyan beszélővé, aki nem „kívülről” beszél, hanem „belülről”, még ha ez nem is az ehhez a beszédhez való természetes előjogot jelenti, hanem az itt tárgyalandó kérdések általi érintettséget.”

Részlet a következő tanulmányból: A zárójel mint a gettó ironikus képe. Az etnikai művészet lehetőségéről és kritikájáról a Sostar?/Why? {roma} művészcsoport akciójának tükrében, Apertúra, 2014, nyár-ősz